

Sygn. akt II KK 253/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. P.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 czerwca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt XI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 lipca 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że w dniu 9 sierpnia 2020 roku w W., woj. (...), przemocą polegającą na przewróceniu na brzuch, przytrzymywaniu za ręce, głowę i plecy, doprowadził swoją byłą żonę M. P. do obcowania płciowego - stosunku dopochwowego, tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 lipca 2021 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K (...) **R. P.** został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Nadto orzeczono wobec niego zakaz zbliżania do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 5 lat,

nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 10.000 złotych oraz zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz zasądzono koszty postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt XI Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Na rozprawie apelacyjnej sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia psychologa A. K., z uwagi na to, iż okoliczność na którą został zgłoszony ten dowód nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Od wyroku Sądu Okręgowego w L. kasację wniosła obrońca skazanego R. P. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne rozpoznanie apelacji przez Sąd Okręgowy w L. oraz nie odniesienie się w wystarczającym stopniu do zarzutów podniesionych w apelacji, co skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. wydanego na skutek obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 169 § 1 i 2 k.p.k., art. 201 i art. 196 § 3 k.p.k.;
2. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. wskutek oddalenia przez Sąd Okręgowy w L. dowodu z zaświadczenia psychologa A. K., zaś zdaniem obrońcy z zaświadczenia wynikały istotne okoliczności w postaci przejawiania przez pokrzywdzoną skłonności do obwiniania męża oraz skłonności R. P. do przeżywania nadmiernego poczucia winy, typowego dla osób doświadczających przemocy, co miało potwierdzać wyjaśnienia R. P. oraz konieczność przesłuchania psychologa A. K. jako świadka;
3. art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, w sytuacji pozbawienia R. P. prawa do obrony i oddalenia niemal wszystkich wniosków dowodowych jego obrońców.

W *petitum* kasacji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. i przekazanie sprawy temu Sadowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przede wszystkim godzi się zauważyć, że kasacja pomimo częściowo zmienionej redakcji i wynikającej z niej zmodyfikowanej konkluzji, stanowi *de facto* powielenie zwykłego środka odwoławczego i podniesionych w nim zarzutów.

Istota zarzutów w obu tych środkach sprowadza się bowiem do odmiennej, aniżeli dokonał tego Sąd I instancji, a zaaprobował w sposób umotywowany i rzetelny Sąd odwoławczy, oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka J. P.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu *ad quem*.

Zarzuty kasacyjne stanowią zawołowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego w istocie trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych

mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V KK 125/12, *LEX nr 1277781*).

Sąd odwoławczy całościowo, wnikliwie oraz kompletnie ocenił zarówno stan faktyczny i prawny sprawy, jak również wręcz drobiazgowo rozpatrzył zarzuty apelacji obrońcy, a także wnioski dowodowe obrony. Powielanie ich w kasacji, czy też ponowne ich przywoływanie jest niecelowe i nie może być uznane za zasadne czy też skuteczne. Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego nie pozostawia wątpliwości, że każdy z zarzutów apelacyjnych został starannie omówiony i przedstawiona została pełna, wyczerpująca argumentacja z jakich powodów uznany został za niezasadny.

Jak słusznie zwrócił uwagę prokurator, faktyczną intencją skarżącego pozostaje w kwestionowanym zakresie oczekiwanie przeprowadzenia ponownej, samodzielnej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej M. P. i na tej podstawie kontroli poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych - co, jak powyżej stwierdzono, w postępowaniu kasacyjnym nie jest możliwe w aspekcie regulacji prawnych zawartych w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego.

Odnosząc się z kolei do zarzutu zawartego w pkt 1b nadzwyczajnego środka zaskarżenia to wskazać należy, że kwestie te były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego i, jak zasadnie wskazano w toku procedowania na rozprawie apelacyjnej, brak było podstaw do przesłuchiwania psychologa A. K.. W zaświadczeniu wskazano bowiem, iż R. P. miał uczestniczyć w terapii u psycholog A. K. przez 6 miesięcy od 12 sierpnia 2016 roku. Wynika stąd, iż R. P. zakończył terapię w lutym 2017 roku. Tymczasem niniejsza sprawa dotyczy czynu popełnionego w dniu 9 sierpnia 2020 roku, a więc ponad 3 lata później. Terapia dotyczyła okresu, kiedy R. P. i M. P. byli jeszcze małżeństwem. W związku z

powyższym z uwagi na upływ czasu i zmianę relacji R. P. i M. P. okoliczności wynikające z zaświadczenia oraz z ewentualnego przesłuchania A. P. nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Nadto powoływane okoliczności nie dotyczyły samego czynu rozpatrywanego w niniejszej sprawie.

Analiza treści uzasadnienia Sądu II instancji w powyższym zakresie nie pozostawia, również w ocenie udzielającego pisemnej odpowiedzi na kasację, jakichkolwiek wątpliwości, iż procedując w opisany powyżej sposób Sąd Okręgowy nie uchybił przepisom postępowania ujętym w pkt 1a kasacji. Ustawowe standardy kontroli odwoławczej zostały w pełni zachowane.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.